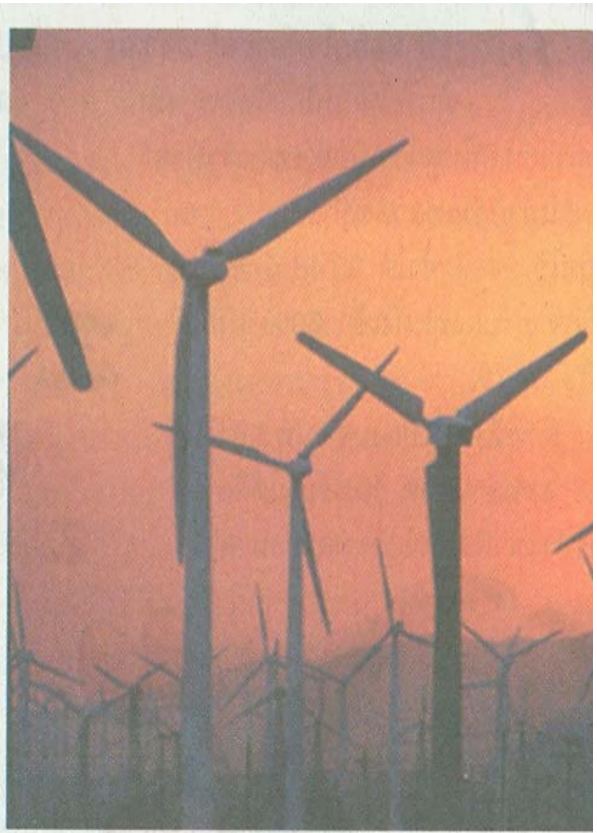

ไฟฟ้าพลังงานหมุนเวียน (ภาค 1)

หากพูดถึงการผลิตไฟฟ้าด้วยพลังงานหมุนเวียน ก็จะมีแต่คนสรรเสริญ เพราะเป็นพลังงานสะอาด ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และสามารถลดการพึ่งพาน้ำมัน หรือลดการใช้ถ่านหินลิกไนต์ แต่อาจไม่ลดการนำเข้าเท่าไรนะครับ เพราะพลังงานหมุนเวียนบางชนิด เช่น พลังลม หรือพลังแสงอาทิตย์ยังต้องมีการนำเข้า กังหันลมและแผงโซลาร์เซลล์จากต่างประเทศ ในราคาสูงอยู่ แต่ประโยชน์ที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียน คือ การสร้างความมั่นคงทางด้านพลังงานให้กับประเทศไทยโดยการกระจายฐานวัตถุดิบ ทำให้การผลิตไฟฟ้าไม่ต้องพึ่งพาน้ำมันเชื้อเพลิงที่ต้องนำเข้ามามากนัก

ปัจจุบันประเทศไทยสามารถผลิตไฟฟ้าได้จากพลังงานหมุนเวียนหลายประเภท ได้แก่ พลังงานชีวมวล (เช่น ของเหลือใช้จากการเกษตร) ก๊าซชีวภาพ (เช่น มูลสัตว์) ชยะพลังงานลม พลังงานน้ำ และพลังงานแสงอาทิตย์ เหลืออีกอย่างเดียวเท่านั้นล่ะครับที่ประเทศไทยไม่ยอมพูดถึงมันมากนักเพราะกลัววุ่นวาย นั่นคือ พลังงานนิวเคลียร์ ส่วนพลังงานชีวมวล ก๊าซชีวภาพ และชยะนั้น เป็นพลังงานที่น่าส่งเสริมเป็นอย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะได้ไฟฟ้ามาใช้แล้ว ยังเป็นการลดภาระต้นทุนในการกำจัดของเหลือใช้เหล่านี้ด้วย หรือที่เรียกว่า Waste To Energy นั่นเอง

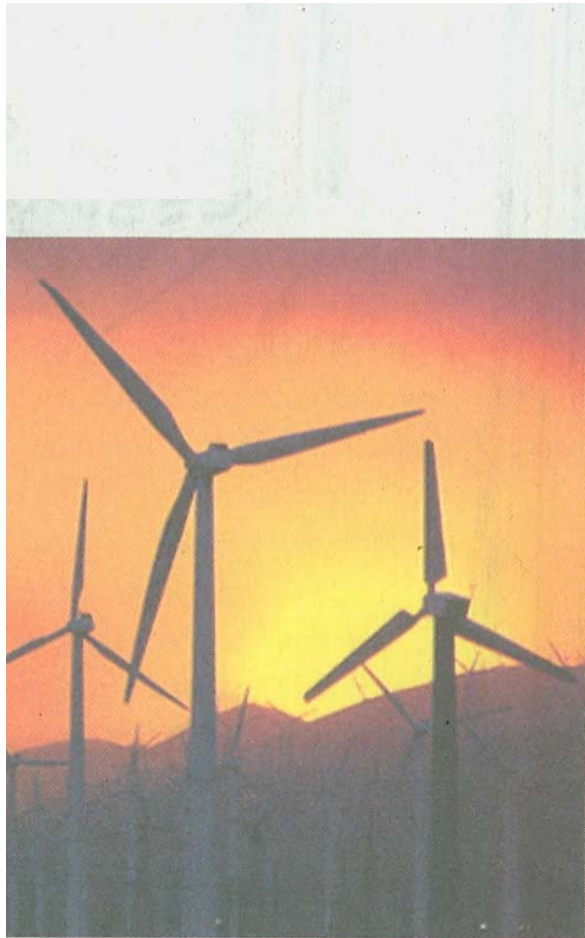
แต่สิ่งที่ผมอยากให้เราให้ความสนใจมากขึ้น คือ วิธีการที่หน่วยงานรัฐนำมาใช้ในการผลิตไฟฟ้าด้วยพลังงานหมุนเวียน นั่นคือ การใช้กลไกการรับซื้อไฟฟ้าจากผู้ประกอบการรายย่อยโดยการไฟฟ้าฯ (กฟน. และ กฟภ.)

การไฟฟ้าฯ ใช้วิธีการรับซื้อที่เรียกว่า “ส่วนเพิ่มราคารับซื้อไฟฟ้า” หรือ Adder Cost ซึ่งเป็น การประกาศราคารับซื้อไฟฟ้าจากผู้ประกอบการรายย่อยที่ได้รับใบอนุญาตเข้าร่วมโครงการผลิตไฟฟ้า แล้วขายให้กับรัฐตามอัตรา “ส่วนเพิ่มราคารับซื้อไฟฟ้า” ที่รัฐประกาศ

ปัจจุบัน “ส่วนเพิ่มราคารับซื้อไฟฟ้า” ที่รัฐประกาศรับซื้อไฟฟ้าจากพลังงานประเภทต่างๆ นั้นไม่เท่ากันครับ สาเหตุเป็นเพราะการผลิตไฟฟ้าด้วยพลังงานประเภทต่างๆ มีต้นทุนต่อหน่วยไฟฟ้าสูงต่ำไม่เท่ากัน สำหรับการผลิตไฟฟ้าด้วยพลังงานที่มีต้นทุนสูง เช่น พลังงานลมหรือพลังงานแสงอาทิตย์ รัฐก็ประกาศราคารับซื้อที่สูงหน่อยเพื่อให้คุ้มกับต้นทุน ส่วนการผลิตไฟฟ้าด้วยพลังงานที่มีต้นทุนต่ำ เช่น พลังงานชีวมวลหรือก๊าซชีวภาพ ก็ไม่ต้องประกาศราคารับซื้อ

แพงมากนั้นก็ได เพราะการผลิตไฟฟ้าด้วยพลังงานเหล่านี้มีต้นทุนการผลิตที่ต่ำอยู่แล้ว

ขณะนี้โครงสร้าง “ส่วนเพิ่มราคาซื้อขายไฟฟ้า” ของพลังงานประเภทต่างๆ ต่อ 1 กิโลวัตต์ชั่วโมง คือ พลังงานชีวมวล 0.30-0.50 บาท ก๊าซชีวภาพ 0.30-0.50 บาท ชยะ 2.50-3.50 บาท พลังงานน้ำขนาดเล็ก 0.80-1.50 บาท พลังงานลม 3.50-4.50 บาท และ พลังงานแสงอาทิตย์ 8.00 บาท นอกจากนี้ยังมีการจ่ายเพิ่มอีกประมาณ 1.50 บาท หากผู้ประกอบการทำการผลิตในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ สาเหตุที่รัฐจ่ายแพงสำหรับพลังงานแสงอาทิตย์ เพราะประเทศไทยไม่มีความได้เปรียบด้านการผลิตแผงโซลาร์เซลล์ และเราต้องนำเข้าจากต่างประเทศในราคาสูง ในกรณีพลังงานลมก็เช่นกันครับ ประเทศไทยต้องนำเข้ากังหัน

กับเศรษฐกร

ดร.ดร.อดิสร อิศรางกูร ณ อยุธยา
 คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ นิติ
 สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
www.econ.nida.ac.th

ลมจากต่างประเทศในราคาสูงเช่นกัน

สิ่งที่ผมอยากฝากไว้ให้ท่านลองนำไปคิดต่อคือ ทำไมประเทศไทยต้องใช้เงินสูงถึง 8.00 บาทเพื่อซื้อไฟฟ้าเพียง 1 กิโลวัตต์ชั่วโมง ที่ผลิตจากพลังงานแสงอาทิตย์ที่เราต้องนำเข้าแผงโซลาร์เซลล์จากต่างประเทศ ทั้งๆ ที่หากเราใช้เงิน 8.00 บาทเท่ากัน แต่ไปซื้อไฟฟ้าจากพลังงานชีวมวลหรือก๊าซชีวภาพในราคาเพียงกิโลวัตต์ชั่วโมงละ 0.50 บาท ก็จะทำให้เราได้พลังงานในปริมาณที่เพิ่มขึ้นถึง 16 กิโลวัตต์ชั่วโมง หรือได้ไฟฟ้าในปริมาณที่มากขึ้นถึง 16 เท่า

ผมคิดไม่ออกครับว่า ทำไมรัฐต้องใช้เงินเพื่อซื้อของแพง ทั้งๆ ที่ของถูกกว่าก็มี การรับซื้อไฟฟ้าที่ผลิตจากพลังงานชีวมวล หรือก๊าซชีวภาพ ยังเป็นการกระจายรายได้ไปยังภูมิภาคอีกด้วย หากจะเอาเหตุผลด้านการค้นคว้าวิจัยมาอ้างก็ฟังไม่ขึ้นอีกเช่นกัน เพราะหากต้องการสนับสนุนการวิจัยด้านพลังงานลม หรือพลังงานแสงอาทิตย์ ก็น่าจะจัดงบประมาณไปให้มหาวิทยาลัยเขาทำการวิจัยกันเลย ไม่ควรออกมารับซื้อไฟฟ้าที่ผลิตจากพลังงานลม หรือพลังงานแสงอาทิตย์ในเชิงพาณิชย์กันแบบนี้

ท่านรอผมหน่อยนะครับ ในพลังงานหมุนเวียนภาค 2 ผมจะนำตัวเลขมาแสดงให้ดูว่าประเทศไทยต้องสูญเสียเงินฟรีๆ ไปเท่าไรกับโครงการรับซื้อไฟฟ้าแบบนี้ ส่วนในพลังงานหมุนเวียนภาค 3 เราจะมาดูกันว่าใครบ้างเป็นผู้ได้ประโยชน์ ■